

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ОДЕСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНОЛОГІЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ

ЗБІРНИК
НАУКОВИХ ПРАЦЬ
МОЛОДИХ УЧЕНИХ,
АСПІРАНТІВ ТА СТУДЕНТІВ

Одеса 2022

Наукове видання

Збірник наукових праць молодих учених, аспірантів та студентів

Матеріали, занесені до збірника, друкуються за авторськими оригіналами.
За достовірність інформації відповідає автор публікації.

Рекомендовано до друку та розповсюдження в мережі Internet Вченою радою
Одеського національного технологічного університету,
протокол № 13 від 24.05.2022 р.

Редакційна колегія

Голова	Єгоров Б.В., д.т.н., професор
Заступник голови	Поварова Н.М., к.т.н., доцент

Члени колегії:

Безусов А.Т., д-р техн. наук, професор
Бурдо О.Г., д-р техн. наук, професор
Віннікова Л.Г., д-р техн. наук, професор
Гапонюк О.І д-р техн. наук, професор
Жигунов Д.О., д-р техн. наук, професор
Іоргачова К.Г д-р техн. наук, професор
Капрельянц Л.В., д-р техн. наук, професор
Коваленко О.О., д-р техн. наук, професор
Косой Б.В., д-р техн. наук, професор
Крусір Г.В., д-р техн. наук, професор
Мардар М.Р., д-р техн. наук, професор
Мілованов В.І., д-р техн. наук, професор
Павлов О.І., д-р екон. наук, професор
Плотніков В.М., д-р техн. наук, професор
Станкевич Г.М., д-р техн. наук, професор
Савенко І.І., д-р екон. наук, професор
Тележенко Л.М., д-р техн. наук, професор
Ткаченко Н.А., д-р техн. наук, професор
Ткаченко О.Б., д-р техн. наук, професор
Хобін В.А., д.т.н., професор
Хмельнюк М.Г., д-р техн. наук, професор
Черно Н.К д-р техн. наук, професор

Одеський національний технологічний університет
Збірник наукових праць молодих учених, аспірантів та студентів.
Міністерство освіти і науки України. – Одеса: 2022. – 163 с.

РОЗДІЛ 6

**ЕКОНОМІЧНІ ПРОБЛЕМИ ІННОВАЦІЙНО-
ІНВЕСТИЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ ХАРЧОВОЇ
ТА ЗЕРНОПЕРЕРОБНОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ**

ВРУ, Проект Закону України № 7234 від 30.03.2022 року. Законодавство України: веб-сайт. URL: <http://zakon.rada.gov.ua>.

6. Податковий кодекс України. Наказ № 2755-VI від 02 грудня 2010 року. Законодавство України: веб-сайт. URL: <http://zakon.rada.gov.ua>.

ЖЕНЕВСЬКІ КОНВЕНЦІЇ У СИСТЕМІ МІЖНАРОДНОГО ГУМАНІТАРНОГО ПРАВА

Паламарчук Олег

Одеський національний технологічний університет, Одеса

Вступ. Женевські конвенції – міжнародний договір, який закріплює у міжнародному праві норми щодо гуманного ставлення під час війни. На сьогодні договір складається з чотирьох угод та трьох додаткових протоколів. Женевські конвенції широко регулюють питання щодо прав військовополонених, цивільних та некомбатантів (осіб, які надають лише допомогу і не мають прямого стосунку до бойових дій), а саме: гідне ставлення, право міжнародного захисту, надання медичної допомоги тощо.

Історія створення. Перша Женевська конвенція, як міжнародно-правовий договір, була прийнята у 1864 році. Варто наголосити, що вона була прийнята після нульової світової війни, або за даними підручників з історії України, після Кримської війни 1853-1856 років. Основна мета її полягала у тому, щоб полегшити участь поранених солдат на війні.

Ініціаторами в цьому питанні стали Анрі Дюнан, голова Женевського комітету суспільної користі, Мюїньє, Палашіано з Неаполя та Арро з Парижу, завдяки зусиллям та енергії яких 26 жовтня 1863 відбувся міжнародний з'їзд у Женеві, відомий під назвою Першої Женевської конвенції. Цей з'їзд ухвалив взяти на себе місію сприяти заснуванню у різних державах національних спілок з метою догляду за пораненими та хворими. Незважаючи на приватний характер конференції, вона представила уряду побажання щодо скликання конгресу з питання визнання за громадськими організаціями можливості надавати медичну допомогу на війні пораненим та хворим. Відповідно до цієї резолюції швейцарська союзна рада звернулася до урядів 25 держав із пропозицією надіслати своїх представників на конгрес. Але лише 16 держав позитивно відгукнулися на цей заклик та надіслали своїх уповноважених осіб.

За підсумками роботи конгресу було прийнято конвенцію, яка й започаткувала нову галузь права – міжнародне гуманітарне право. Одним із нововведень цього права став принцип нейтральності. Так, було встановлено право нейтралітету госпіталів і перев'язувальних пунктів на війні до того часу, поки в них перебувають хворі та поранені, і поки вони не перебувають під охороною військової сили однієї з воюючих сторін. Причому рухоме майно військових госпіталів мало бути підпорядковане діям законів війни, і особи, які у них перебували, залишаючи їх, могли брати з собою лише ті речі, що становили їхню особисту власність, тоді як рухливі похідні лазарети та приймальні покої, за тих же умов зберігали все своє рухоме майно. Персонал госпіталів та похідних лазаретів, включаючи і чинів санітарних та адміністративних частин, осіб, які керували транспортуванням поранених, а також військово-духовних осіб, також вважався нейтральним. Так, скажімо, лікарі й медсестри не повинні були вважатися учасниками бойових дій і не повинні були захоплюватися у полон. Структурно конвенція поділялася на три частини: а) стосовно поранених і хворих; б) стосовно лікарського й допоміжного персоналу; в) стосовно шпиталів та матеріальної частини.

Крім цього, знак Червоного Хреста на білому полі повинен був означати, що там, де його встановлено, розташовані шпиталі та медперсонал, яким має бути забезпечений захист і піклування.

Історія становлення. Наступним важливим кроком стало прийняття Конвенції щодо ставлення до військовополонених або Женевської конвенції 1929 р. Саме ця конвенція відіграла вирішальну роль у регулюванні питання військовополонених у роки Другої світової війни. У зв'язку з тим, що СРСР цю конвенцію не ратифікував, вона не поширювалась на радянських військовополонених. Женевська конвенція 1929 р. зібрала воедино положення Гаазьких конвенцій 1899 і 1907 рр. щодо ставлення до військовополонених з урахуванням Угод 1917 і 1918 років, які були укладені воюючими сторонами у Берні. Зокрема, ці Угоди усували деякі недоліки Гаазьких конвенцій, які були виявлені під час першої світової війни. Найважливішими нововведеннями Женевської конвенції 1929 р. стали заборони репресій і колективних покарань для військовополонених, правила організації роботи військовополонених, призначення представників і контроль з боку держав-покровительок.

Так, скажімо, з особами, які не беруть активної участі у воєнних діях, зокрема з тими особами зі складу збройних сил, які склали зброю, а також тими, які припинили участь у воєнних діях у зв'язку з хворобою, пораненням, триманням під арештом чи з будь-якої іншої причини, поводяться за будь-яких обставин гуманно, без будь-якої дискримінації за ознаками раси, кольору шкіри, релігії чи вірування, статі, походження чи майнового становища чи будь-якими іншими аналогічними критеріями. Із цією метою заборонено зараз і надалі вчиняти стосовно зазначених вище осіб такі дії: а) насилля над життям та особистістю, зокрема всі види вбивств, завдання каліцтва, жорстоке поводження й тортури; б) захоплення заручників; с) наругу над людською гідністю, зокрема образливе та принизливе поводження.

Особливе місце посідає Женевська конвенція 1949 року, яка мала за мету захист жертв війни. Ця конвенція була прийнята після створення ООН, де Україна була співзасновницею та після Нюрнберзького процесу над правителями нацистської Німеччини. Дана конвенція проходила під покровительством організації Червоного Хреста. Варто наголосити, що ця повномасштабна конвенція набула чинності у 1950 році, а до складу міжнародних норм була включена в лише в 1993 році.

Підсумки. Женевські конвенції вимагають від сторін, які беруть участь у конфлікті, проводити різницю між цивільним населенням та безпосередніми учасниками бойових дій з метою забезпечення захисту цивільного населення та цивільних об'єктів. Заборонено напади як на цивільне населення загалом, так і на окремих мирних громадян.

Напади мають бути спрямовані лише проти військових об'єктів. Підлягають захисту особи, які не беруть або припинили брати участь у бойових діях. Забороняється вбивати або наносити поранення противнику, який здався у полон, або більше не може брати участь у бойових діях. Забороняється також застосовувати зброю або методи ведення бойових дій, які можуть спричинити непотрібні втрати або зайві страждання. Пораненим та хворим необхідно надавати медичну допомогу. Емблема Червоного Хреста або Червоного Півмісяця на білому тлі є знаком захисту. Взяті в полон учасники військових дій та інтерновані цивільні особи, які перебувають у владі супротивника, мають право на збереження життя, повагу до їхньої гідності, особистих прав тощо.

Отже, результатом конвенцій було встановлення вирішення міжнародних конфліктів мирним шляхом, але як ми можемо спостерігати, наприклад, у війнах на Близькому Сході, що не завжди країни дотримувалися конвенцій, навіть ті країни, які перебували в антигітлерівській коаліції або ініціаторами даних конвенцій. Варто зазначити, що країнам слід ставити мету збереження життів цивільного населення вище над досягненням власних цілей.

Висновок. Женевські конвенції закріпили основний принцип сучасного міжнародного права: війни ведуться проти збройних сил супротивника; військові дії проти цивільного населення, хворих, поранених, військовополонених тощо забороняються. Женевські конвенції застосовуються у разі оголошеної війни або будь-якого збройного конфлікту, навіть якщо одна з воюючих сторін не визнає стану війни, і у разі окупації території, навіть якщо ця окупація не зустріне збройного опору. Учасники Женевських конвенцій зобов'язані дотримуватися їхніх положень, якщо супротивна сторона не бере участь у Женевських конвенціях, але у своїх діях вона має їх дотримуватися. Положення Женевських конвенцій є обов'язковими і для нейтральних країн.

НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМІВ ВПРОВАДЖЕННЯ ЕЛЕКТРОННОГО ДОКУМЕНТООБІГУ У СФЕРІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ УКРАЇНИ

**Власов О.Р., студ. СВО «Бакалавр» ф-ту ММіЛ
Одеський національний технологічний університет, м. Одеса**

Перспективи стабільного розвитку України безпосередньо пов'язані із забезпеченням гармонійного та ефективного функціонування механізмів публічного управління. Одним із дієвих засобів підвищення якості публічного управління є впровадження електронного урядування та його інструментів (електронний документообіг, надання адміністративних послуг в електронному вигляді, електронні петиції тощо) у діяльність місцевих органів виконавчої влади.

Електронний документообіг є важливим елементом електронного урядування і має значні переваги порівняно зі звичним, паперовим документообігом. Впровадження електронного документообігу в публічному управлінні зумовлено прискоренням термінів опрацювання документів, спрощенням їх пошуку та контролю за виконанням, удосконаленням механізмів узагальнення матеріалів, наданих від багатьох кореспондентів за уніфікованими електронними формами, економією коштів на тиражування та пересилання значної кількості документів тощо.

Під електронним документообігом у публічному управлінні розглядається комплекс заходів, що здійснюється в органах державної та виконавчої влади, на основі використання сучасних цифрових технологій щодо створення, передавання, пошуку, виконання і контролю документів відповідно до набору процедурних правил, координації завдань між людьми та синхронізації даних.

Система електронного документообігу (СЕД) – це організаційно-технічна система, яка забезпечує процес створення, управління доступом і розповсюдження електронних документів у комп'ютерних мережах, а також забезпечує контроль над потоками документів в публічному управлінні.

Електронне урядування – форма організації державного управління, яка сприяє підвищенню ефективності, відкритості та прозорості діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування з використанням інформаційно-телекомунікаційних технологій для формування нового типу держави, орієнтованої на задоволення потреб громадян.

Застосування сучасних інноваційних підходів, методологій та технологій нормативно-правового врегулювання принципів, а також застосування перспективних форм організації виконання завдань і проектів розвитку електронного урядування, сприятимуть формуванню

ЦИФРОВІЗАЦІЯ – ІНСТРУМЕНТ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ	
Домброван Я.Ю.	125
ОБЛІК ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ В ДЕРЖАВНІЙ УСТАНОВІ: ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ	
Гусонька М.В.	126
ОБЛІК ЗАПАСІВ ЗГІДНО НАЦІОНАЛЬНИХ ТА МІЖНАРОДНИХ СТАНДАРТІВ	
БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ	
Космачевська Е.В.	127
АВТОМАТИЗАЦІЯ ОБЛІКУ ФІНАНСОВО-РОЗРАХУНКОВИХ ОПЕРАЦІЙ –	
ЗАПОРУКА ОПЕРАТИВНОСТІ ТА ТОЧНОСТІ	
Степаненко К.В.	129
СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ОБЛІКУ ФІНАНСОВИХ РЕЗУЛЬТАТІВ ДІЯЛЬНОСТІ	
ПІДПРИЄМСТВ	
Пелешук М.А.	130
ОСНОВНІ ЗАСОБИ ТА ЇХ ЗНОС: ОСНОВНІ ПРОБЛЕМИ ТА ШЛЯХИ ВИРІШЕННЯ	
Брайловська О.М.	132
ОБЛІК БЕЗГОТІВКОВИХ ОПЕРАЦІЙ З ВИКОРИСТАННЯМ СУЧАСНИХ	
ЕЛЕКТРОННИХ СИСТЕМ	
Караніколова С.Ю.	133
АКТУАЛЬНІ ЗМІНИ СИСТЕМИ ОПОДАТКУВАННЯ В УКРАЇНІ	
Кереченко В.П.	135
ЖЕНЕВСЬКІ КОНВЕНЦІЇ У СИСТЕМІ МІЖНАРОДНОГО ГУМАНІТАРНОГО	
ПРАВА	
Паламарчук Олег	137
НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМІВ ВПРОВАДЖЕННЯ ЕЛЕКТРОННОГО	
ДОКУМЕНТООБІГУ У СФЕРІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ УКРАЇНИ	
Власов О.Р.	139
ОСОБЛИВОСТІ ПРИЙНЯТТЯ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ В СФЕРІ ПУБЛІЧНОГО	
УПРАВЛІННЯ	
Тестова О.А., Кирилова В.П.	141
НАПРЯМИ ЗАЛУЧЕННЯ СУЧАСНИХ ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В	
МОДЕРНІЗАЦІЇ СИСТЕМИ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ ДЕРЖАВНИХ	
СЛУЖБОВЦІВ	
Гарбуз Т.І.	142
ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В УПРАВЛІННІ ЛЮДСЬКИМИ	
РЕСУРСАМИ В СИСТЕМІ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ	
Дмитрієв Е.В.	144
НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ	
ДІЯЛЬНОСТІ КОМПАНІЙ СТРАХОВОГО РИНКУ	
Мальчевська І.В.	145
УЗАГАЛЬНЕННЯ ШЛЯХІВ ВИРІШЕННЯ ПРОБЛЕМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ЯКОСТІ	
МЕДИЧНОЇ ДОПОМОГИ	
Маркевич О.В.	147
ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ ТА НАПРЯМИ РОЗВИТКУ ІНСТИТУЦІЙ ДЕРЖАВНОЇ	
СЛУЖБИ УКРАЇНИ ДО ВИМОГ ЄВРОПЕЙСЬКИХ СТАНДАРТІВ	
Сівакова Д.О.	150
СУТНІСТЬ ПОНЯТТЯ «СОЦІАЛЬНЕ СИРІТСТВО»	
Скрипник К.І.	151

Наукове видання

**Збірник наукових праць
молодих учених, аспірантів та студентів**

Головний редактор, д-р техн. наук, проф. Б.В. Єгоров
Заст. головного редактора, канд. техн. наук, доц. Н.М. Поварова
Технічні редактори А.В. Коваль, Т.Л. Дьяченко

Ум. друк. арк. 19,1